

Маім бацькам

Ці ж дакараць мне вас, бацькі,
За тое змрочнае краіны!..
Вам пэўна выпаў лёс такі:
З капейкі жыць, гнуць марна спіны.

Не дакараю, не магу;
Ну хто бяскрыўдных дакарае...
Ішлі з усімі вы ў нагу —
Рукой падаць было да рэя.

Не знеслаўляю вас, бацькі,
Бо іншыя тады грывелі...
Вы ж мелі толькі гузакі,
І мала радасці вы мелі.

І ўсё ж не страцілі давер —
Хоць шлях жыццёвы быў няўдалы:
У вашых сэрцах і цяпер
Жывуць святыя ідэалы.

Кабінетны бог

Як толькі пераступіш ты парог,
Убачыш — за сталом
Сапраўдны бог!
Хутчэй спыніся
І ісці не смей:
Ты перад ім — нікчэмнасць,
Ты — пігмей!

Цяжкі ў яго, пагардлівы пагляд:
Не рад твайму прыходу,
Ой, не рад!
І моршчыцца, бы п'е прагорклы квас...
З якіх ён?
З тых, хто перажыў свой час.

Ахвярам 37-га

Ніколі не ведала, людзі, ніколі,
Што іх забівалі і ў лесе, і ў полі —
Звычайных рабочых і камандзіраў,
Бяскрыўдных, сумленных
Народных куміраў...

За што забівалі?
За што — невядома:

Далёка ад дому
І блізка ад дому...

О як мне балюча,
Пакутліва горка:
Ні зоркі ж, ні крыжка
На ціхіх пагорках.

Дзякуй

Пакуль вы побач,
Не паснулі,
Пакуль струменяць
Ласку вочы,
Вялікі дзякуй
Вам, бабулі,
За светлы
Подзвіг ваш жаночы!

Вечар

На зямлю кладуцца цені...
Дагарае дзень асенні.

Зноў бязлюдна на дарозе.
Сонца свеціць у знямозе.

Хаты жоўтыя, як з воску,
Дрэмле стомленая вёска.

Толькі неба ружавее,
Там — ружовая завяя.

Шэпчаць вусны: «Золатка...»
Ой, як добра, соладка!
Што ж мне яшчэ трэба?
Толькі зоркі неба,
Толькі ціша ночы,
Толькі твае вочы!..

Цёплыя ветры падзьмулі,
Зніклі зімовыя сны,
Неба, як вочы матулі,
Ззяе у промнях вясны.

Дорыць яно мне надзею —
Збудуцца мары мае.
Сэрцам я зноў маладзёю,
Сэрца, як птушка, пяе!